

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20

غنی و فرست شده
۹۲۲۶

۹۱۶۶ ج ۱

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب در قصه شیر و شکر به
مؤلف جمال الکفعمی از جمال المصنوع

شماره ثبت کتاب ۱۵۶۷۴
۱۲۰۷۴

۹۴۳۶ شماره قفسه

۹۲۳۶

کتابخانه مجلس شورای ملی

از آن روزی شد
۳۶ - ۲۷

کتابخانه مجلس شورای ملی
تبریز ۱۳۴۵ هجری

بازدید شد
۱۳۸۲

قل و عیان دولت قاهره و اذل خدام شریعت
 طاهره جلال الدین محمد شیرازی **شیرازی**
المحققین مجاور مشهد مقدس رضوی پس از واقعه
 با ناله مبار و قبه سامیه بارگاه ملائک پناه سلطان
 سریر رضا حضرت **علی بن موسی الرضا** علیه
 السلام **الشیخ** و **الشیخ** در روز دهم شهر ربیع الثانی

سید هزار و سیصد و بیست و نه عربیه که مطلقاً نیست

بِأَمْرِ اللَّهِ **مِنْ بَنِي إِسْرَءِیْلَ**
بِأَمْرِ اللَّهِ **مِنْ بَنِي إِسْرَءِیْلَ**

بش شکوی در بار حضرت ولایت دار امام عصر عجل الله فرجه
 برده با قلب شکسته و خاطر خسته زان در بر عوالم وجود
 و سلطان قایم غیب شهود شده عجاizat و استقام نمود
 چند شب پیش از شروع جنگ بین المللی شبی در عالم زیاده
 حضور مبارک حق خوانده شد مپن از آنکه بخاکهای مبارک
 فرودم بغیر نوی مرثیه که در مصیبت قبر خدایم امام هشتم

بخوان حسب الامر خواندن گرفتار تا بد بخار رسید

يا صاحب العصر يا حصننا منيع

يا مالک الامر من فقهه و قدوس

يا فائز الترف يا ذا الفهر و النعم

فم و انفعم عاجل امين و من منعو

پس مبارک که بزر بود بلند کرده فرمودی اجبتک

یعنی الهامی نوشیدم دعایت اجابت فرمودم چار

یا پنج روز پیش گذشت که جنگ بین الملکی گشت

چون آثار اجابت و عظمی و علامت اضلال دولت

جاریه نحوه بام گشت بگرا نه این لغت عظمی قصیده تشکیر

بخشتم و در زمان اقامت تبریز بخوارش بعضی دوستان

قصیده را بنظم فارسی برای اعمیت فائده ترجمه نمودم تا در این

که شهر شعبان المعظم مکنز اروس صدی شش هجری است

السلطنه تبریز و اردوار الخلافه طهران پای تخت دولت

اسلامیه شیعیه گردید خواست تا از مغانی تقدیم در بار معدلت

مدار فرائد را بیت شایسته بی بر از مده خلعت خلایق بنا

ا بر نیان جود و احسان سه طوفان کفر و طغیان ساکت صراط مستقیم

و حامی دین قویم بانی اساس عدل و امان مایه آثار ظلم و عدالت

لَا تُلْطَا الْأَعْظَمَ الْخَافَازِ الْأَخْصَرَ عَلَيْهِمْ فَيُثْبِتُوا لَنَا

أَحْمَدُ شَاهُ فَاجَاهِرُ

خَلَّدَ اللَّهُ مُلْكَهُ وَعَبْدَهُ وَنَصَرَ اللَّهُ جُنْدَهُ وَجَيْشَهُ

نماید این قصیده را که بضاعتی است فرجاء مور صفت تخته
درگاه آن علیحضرت سلیمان جنت نمود و نظر بایکد بزرگان گفته اند
از مغن بزرگاه ملوک و تنجیه کاه سلاطین شاید جز آنچه از
علوم معارف باشد چه انواع ذواب و سبب جوهر اصناف خوا
تا در خزاین این سلسله علیه بقطار و خروار است پس در نظر
سم عالیة ایشان نفس جواهرت نیاید زل و ارخار و بی

است لایمانین شاهنشاه حجاب سلام پناه معارف پرور
که بجز آنکه تعالی با صغر سن لطیفه حلم و عقل و جبر و معرفت و

لَهُ هَيْئَةُ الْمُسْتَهْنَى لِكِبَارِهَا

وَهَيْئَةُ الصَّغِيرِ أَجَلُ مِنَ الدَّهْرِ

کبک لفتد آناه الله الحکم والحکمة صبیبا و اعطاء
الدولة والسلاطنة صغیرا و براه عن سوء الخلق
والایثم و براه من الحسین فی الشیر و الحکم
از قع را بابت الاسلام بیمن نفوین و نصر
و باض العلم و الايمان بحسن تربیته و جعله

براه منیر
صفحه

ناصراً لعبادك وحافظاً لبلادك وشرق
 صدّه بأكرام أهل الدين وفوز قلبه بانوار المعرف
 والتبيين مد ظلال جلاله على مفار في العالمين

مُحَمَّدٌ وَآلِهِ الطَّاهِرِينَ
 فَضِيلاً شَكُوهُنَّ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بَا فَاصِدِي مَنْ يُولِيهِ	بَا زَائِرِي مَنْ يَرْضِيهِ
الارض صدان انه عرق در زوان	الارض زانان امد ابي سنان
فَوَلَّاهُ بَعْدَ تَقْيِيلِ لُؤْلُؤِهِ	فَمُخَاتَمِ الرُّسُلِ وَاشْهَدِ
چو رسيد كاك ادر عرشه دار شهيد	كه اچي ستم رسل نكر چان اذر عرشان
خُطْباً فَطْبَعَا عَلَى الْإِسْلَامِ قَارِ	صَمَّ الصَّلَاةَ لَوْ غَيْرَ مَا نَوَّ
كه سبده ابراهيمي ادر عرش خفته بيخي	كه بر كوه ادر سبدي كه آب از عين اشد

ذَاهِ دَهِي عَالَمِ الْإِبَادَةِ نَكْسَرُ
 فَاَمْسِيَةً أَهْلَ الدِّينِ وَ
 بِأَعْيُنِ جُودِي مَا بِالذَّمِّعِ

يَوْمَ نَزَّلَ عَرْشُ اللَّهِ ذَاهِ
 يَوْمَ نَزَّ غَرْبُ السَّعْدِ

قَبْرِ خَزِينَةِ عِلْمِ اللَّهِ تَحْنِثُ

فَبِطُوسٍ لَعْدِ جَلَسَ صَبِيحُهَا	فَانْحَرْنَ لَيْسَ مَدَّ الدُّنْيَا كَرُ
بمان قبر كه ادر طوس از ظلم طاهر اشد	بر او آمد صبيحه كه خوش را نه بايان
فَبِالرِّضَا الْمُخَضَّبِ فِي أَرْضِ طُوسِ	كَكُوكِبٍ فِي فَلَاةِ الْأَرْضِ طُوسِ
رسل الله بسين قبر من روضه طوس	كه كوكب افق در كوشه بايان

ذَوِي قَانِهِمْ لَا يَنْظُرُوا قَدْ مَكَو	كُلَّ الْأَقَالِيمِ مِنْ طَرَفِ طَرَفٍ
پرستند و آقا نیز از عیب نگذارند	ز سر تا بوزن برین که هر طرف ایشان
أَهْلُ الصَّلَيبِ شَيْبٍ مِنْ عَالَمِ	بِمَا جَلَدَ مِنْهُمْ فَعِلَ طَبَطُوسِ
گفته عیسویان سر عهد جوانی را	که ایشان تار و چون خط و منکر ایشان
وَعِ الْبَنَادِرِ عُدْنَا إِلَى الْبُغِ	سَمَتِ سَمَوَاتِنَا غَيْرَ مَحْسُوسِ
کلوه پس این افندند آن دم چنان	بهر بقدر که بر تر از دست ز کوه ایشان
وَمَنْتَكُمْ حَرَمًا كَانَتْ حَاجَا	فَخَارَ مَوْسُو مِنْ مَنِ نَفَحَ قَدَرِ
بسر بر جوی تر کردند و درگاه ایشان	که در بایش فخر عمر و دور بر ایشان
بَنَتْ إِلَهِ الذِّیْ مِنْ جِلْهٍ	بَنَتْ الْحَرَامَ وَكَيْ شَمَ قَدَرِ
چو در راه بر میان کرد که از هر هفت	تا بهیت مقدس بیت لم و کیه ایشان
فَلَصَدَّ عَوَاقِبُهُ كَانَتْ مَبَا	عَرَّشَ إِلَهِ لِيُخْضِرَ مِنْهُ مَوْسُ
نکستند ز عدوان قبل از ترس ایشان	بهر بر فلک ز بر سر بر عرش ایشان
لَمْ يَجْلَعُوا النَّعْلَ فِي وَادٍ مَبَا	خَوَّرَهَا الطُّورُ صَارَتْ ذَاتِ
بهر چو کردند و آن درگاه ایشان	تختی که بر طور کرد و طر ایشان

نَا مَوْسَ دَهْرًا مَانْظُرًا لِمَا صَدَّ	مِنْ قَوْمِ سَوَاءٍ بِلَادِ بِلَادِ مَوْسِ
اینا مونس دهر را منظره را صد	چون از مونس بی ناموس اندر طرف ایشان
أَنْظُرُ إِلَى قَوْمٍ لِلْكَفْرِ نَرْ نَفْعُ	وَأَنْظُرُ إِلَى عِلْمٍ بِالْكَفْرِ مَنُكُورِ
چنین را بایست که از هر طرف ایشان	نکوت را از چنان کفر خود را بایست ایشان
أَنْظُرُ فَإِنَّكَ رُوحُ الْعَالَمِينَ	حَرَمِ قَدَسٍ بِلَدِي الشَّرِّ الْغَمُورِ
چنانست جهان عالم را هم	حرم قدس در دشت کرد و مست ایشان
أَنْظُرُ إِلَى مَفْخَرِ الْأَفْلَاقِ قَدَرِ	فِيهِ الدَّوَابُّ وَالْبُحُورِ
ز منظره کاسمان در پیشگاه ایشان	در جود و در مونس هر کس بر ایشان
أَنْظُرُ إِلَى مَهَبِطِ الْأَمْثَلِ	فِيهِ الْكِلَابِ كِلَابٍ مِنْ مَبَا
نکرد در مهبط او کس که با ایشان	فشان چون جود در زمان و مکان نیز ایشان
أَنْظُرُ إِلَى مَلْجَأِ الرُّسُلِ الْكَرَامِ	رَأْسًا بِلَادِ جَنِيمٍ أَوْ جَنَامِ بِلَادِ
نمایند که سرقت می بیند ایشان	بهر سرشت بی بیک در دین بر ایشان
أَنْظُرُ إِلَى الْكَفْرِ وَالْإِسْلَامِ عَزْ	حَتَّى تَعْبَأَ مِنْ أَمْرِ مَعُورِ
نکرد در عت کفر و ذل مسلمین ایشان	تکلفت که از بند و کدر ایشان

عمر
دور
بهر
سایه
چون
دین

يُمْنِكَ اِنَّ الْوَرَىٰ هُزْنٌ

در بیم هر که در ورای تو است

يُحْكِمُكَ اِنَّ الْفَضْلَ قَدْرًا

حکم تو در جهان مقدار آمد

تَنَاهَتْ اِلَيْكَ عُلُومُ

پیش تو تنه است بجز بود در جهان

تَغَضَّبْتَ عَنْ اِكْنَاهِ الْعَفْوِ

که تو بر تو پنهان است عفو

حَوَيْتَ كَمَا لَا يَكِلُ الرَّزْ

در تو پدید آمد هر چه در پند

جَلَّالِكَ فَدَجَّلَ عَنْ وَصْفِنَا

جلال تو بر ما پند از آنکه آید

تَقْدَسَ ذَاتُكَ عَنْ حَدِّ نَا

قدس است ذات تو از حد ما

عَلَيْكَ بِذَوْدِ رَحَى الدَّارِ

تو را در جهان بر و بالا بر

وَنَاهَيْتَكَ مِنْ اَمْرِ زَا جِرِ

چو امر تو نیست این امر حق در عالم

اَنَا حَتَّ لَدَيْكَ مَنَى الْفَلَا

در دست تو هست منی فلان

وَمَا الْعَقْلُ فَيْتُكَ سَوَى

و اله و سیران بود در تو عقل ما

بَلِ الْكُلُّ مِنْ جَرِّ الدَّاحِرِ

بل که در پند تو غرق است از دنیا

جَاءَ لَكَ فَدَعَزَ عَنْ نَاظِرِ

چو تو ایست از نظر از کسی

نُزْرَةً نَعْنُكَ عَنْ خَاطِرِ

نمونه آمد تو را نعت از وصف ما

لَعَالَتْ مَعَالِيكَ عَنْ مَدْحِنَا

معالیت برتر است از مدحت ما

تَجَبَّبْتَ كَالْتَمَسْتَ الْغِيَا

که چه شبانه چشم بر زیر خفا

بَسْرَتِكَ بِالْعَبِثِ مِثْلَ الْاِلَهِ

جاده غیب بخود است تو در می جو

بَطَنْتَ ظُهُورًا قَاتِنَ الْعُهُونِ

سپو خدا گشته جان ز غمنا ظهور

وَلَا غَرَدَ لَوْ اَنَّكَ لَكَ الْبَحْرِ

نی عجب از منگرت بوند این مثال

فَلَا ذَنْتَ لِلشَّمْسِ فِي ضَوْئِهَا

خود چه کند شمس با بر افراط از

مَعَانِيكَ عَنْ فِكْرِنَا الْغَائِرِ

معانیست عظم است از فکر ما پنهان

وَاِشْرَافَكَ خَاطِفُ الْبَاصِرِ

نافته افکار تو بر همه ارض و سما

تَكْرَمْتَ عَنْ بَاصِرِ حَاسِرِ

چه در پند ما به چشم چو حق و عدا

لِخَيْرٍ مِنْ نُورِكَ الْبَاسِرِ

چو نور که در پند تو می چو نور دنیا

وَلَدَ هَاكَ اَنَّ مِنْ غَايِرِ

که هست تو بدست من چو در صفای

اِذَا مَا تَجَلَّتْ عَلَى الْعَاوِرِ

که نه بجای که بر آنکه دارد و می

وَلَا تَعْجَبْ فِي سَكَنَةِ السَّمَاءِ
 بر رفت آسمان جهان رند منت
 لَأَنْتَ بَدَأْتَهُ فِي خَلْقِهِ
 توئی بد کردگار در هر مخلوق او
 نَعَالَيْتَ مِنْ غَالِبِ الظَّاهِرِ
 اسی مغالی برات چه غالب قاری
 تَشْكُوتُ إِلَيْكَ بِقَلْبٍ كَثِيبٍ
 شکایت آور دست بقلب باخون
 عَذُّوا أَنْظَلْتَ ثُمَّ أَلْعَيْتَ
 عذو آنظلت ثم آلعتی
 مِنْ الرُّؤُسِ نَعَالِ الْأَفْئَالِ
 از سرهای بادا پاک از شک و دایریش

إِذَا لَمْ تَنْلُهَا بِدِ الْفَاصِرِ

که دستنی از کوتهی میانید او را در صفا

وَوَجْهٌ لَهُ لَبْسٌ مِنْ دَائِرِ

روجه باقی او که لبست او را اف

وَبُورِكَتٍ مِنْ دَائِرِ بَاسِرِ

منصب خود بخوابت مبارکت از خدا

وَدَمْعٌ دَمُ الْقَلْبِ كَالْحَادِرِ

بدید و کوفت از خون دلم نه رسا

إِلَيْكَ مِنَ الصَّبِغِ الزَّائِرِ

از غرس کفتر خو که کرد و شیرینی با

بَطُوسٍ وَفِي مَشْهَدِ الظَّاهِرِ

ایستد طوس آن بار که کسب با

تَهَنَّتَ مِنْهُمْ حَبْرٌ أَمْلَهُ
 تنگ شد از دوسان خورشیدش
 لَحَى الشَّرِيعَةَ فَذَمَّا كَرُوا
 بجای نودند کمر که محو سازند دین
 نَفَسَتْ مِنَ الرُّؤُسِ هَالِكُورِ
 کبیر کشیدی ز سر شهابدینش
 أَبَدَتْ بِحَجَرٍ مِنْ جِرْمِهِمْ
 بجزئی حیرشان شاد دیدی ز بس
 بِحَوْلِكَ فَدَشَّنُوا سَمْلَهُمْ
 رشته بجهتیش ز تو بر آگند دند
 فَتَنَّهُمْ فَنِيلٌ وَمِنْهُمْ جَدْبَلٌ
 بعضی از ایشان فنیل باپرد و دیگر جدل
 حَرَبُ الرِّضَا الْمُرْضُوعِ الظَّاهِرِ
 حرم سلطان طوس علی موسی الرضا

فَخَازَ بِكَ الْمَكْرُ بِالْمَاكِرِ

از منتظرت بازگشت کمر بقوم دغا

لَقَبْنِي بِطُوسٍ عَلَى الظَّاهِرِ

برای شمس الشیرین نشان بیل با

بِحَجَرٍ لَهْمٌ عَلَى الْجَاهِرِ

بجزشان کاشکار شدی بر دم و خا

شَتَبْتَ الرِّمَادَ مِنَ الْعَارِ

ساق خاکستری نند باد صبا

وَمِنْهُمْ أَسِيرٌ بِدِ الْكَاشِرِ

برخی آمد اسیر بدست آگشای

فَتَى الْوَيْلُ فِيهِمْ وَشَاعَ الْبُزْ	درین ایامی فی العاشر
سوی زیادت و فاشان از بزی	چنانکه عشر رابع شش و اویت
بَدَى شَاخِ الطُّورِ مِنْ أَسْنَمِ	وَسَبَلُ الدِّمِ مَذْهَبُ الْمَاطِرِ
که در بزم کی میانی از سر بزم و شام	سبیل سبک در آن از خزان قد و
يَجْرَاءُ خَضْرَاءَ قَدْ بَدَلُوا	يَسُودُ آءُ بَيْضَاءَ لِلتَّاسِرِ
زمره دستان سبز و در دکان سبز	سفید و امضا بر بستان سب
يُحْكِمُكَ صَارَتْ بَرَاءَةُ الدُّلِ	عَصَا فِرْعَوْنَ مَخْلَبُ الْكَاسِرِ
اگر بگوید شکارد و دل بر بستان	ز نوچه گنجشک زار شکار گستر
اَسْوَدُ الْحَرِّ وَقَدْ كَانَتْ لُغَا	لَتَنْفِرُ مِنْ صَفْرَةِ الضَّافِرِ
اگر نمودی چو شمع در بستان	که چون زبانی صیف در بستر مرغ
وَكَاثَتْ نَطَاوِلُ طُولِ الشَّامِ	اِذَا هُمْ لَمْرَفُوسٌ فِي الْخَافِرِ
اگر نمودی از غم و در بستان	بزمی در بزم سست و بیاد می

بزم

بزم
بزم
بزم
بزم

وَكَاثَتْ نَطَاوِلُ طُولِ الشَّامِ	وَكَاثَتْ نَطَاوِلُ طُولِ الشَّامِ
اگر نمودی از غم و در بستان	اگر نمودی از غم و در بستان
وَمِنْ لَبِ سِهْنٍ تَنْفَعُ الْأَمَمُ	وَمِنْ لَبِ سِهْنٍ تَنْفَعُ الْأَمَمُ
ز بزم شمشیر شام جود هم در بزم	ز بزم شمشیر شام جود هم در بزم
فَاَنْجُو بِهِ صِنُوءُ فِي الدِّمَارِ	فَاَنْجُو بِهِ صِنُوءُ فِي الدِّمَارِ
طعن کردن با دود و در بزم	طعن کردن با دود و در بزم
فَرَحَبَاتُ الْهَمِّ كَثَفَتِ الْغُمُ	فَرَحَبَاتُ الْهَمِّ كَثَفَتِ الْغُمُ
زود و می از سینه بزم و غم	زود و می از سینه بزم و غم
شَفِيتَ الْعَلِيلَ وَهَيْتَ الْعَلِيلَ	شَفِيتَ الْعَلِيلَ وَهَيْتَ الْعَلِيلَ
شفای ای بیل بزم کردی غم	شفای ای بیل بزم کردی غم
فَسَحَّتِ الصُّدُورُ وَرَمَحَتْ الشُّرُودُ	فَسَحَّتِ الصُّدُورُ وَرَمَحَتْ الشُّرُودُ
بزمی چون بزمی بزمی و بزم	بزمی چون بزمی بزمی و بزم
هَمُّ الْآنَ كَالْغَلْبِ الْخَافِرِ	هَمُّ الْآنَ كَالْغَلْبِ الْخَافِرِ
بزمی چون بزمی بزمی و بزم	بزمی چون بزمی بزمی و بزم
وَمِنْ جَبَرُ مِنْكَ لِلْعَابِرِ	وَمِنْ جَبَرُ مِنْكَ لِلْعَابِرِ
بزمی چون بزمی بزمی و بزم	بزمی چون بزمی بزمی و بزم
وَمِنْ هُوَ فِي الْمَكْرِ كَالنَّارِ	وَمِنْ هُوَ فِي الْمَكْرِ كَالنَّارِ
اگر کند ماکری در بزم	اگر کند ماکری در بزم
بِرَغِيمِ الْمَعَاظِرِ مِنْ دَامِرِ	بِرَغِيمِ الْمَعَاظِرِ مِنْ دَامِرِ
بزمی چون بزمی بزمی و بزم	بزمی چون بزمی بزمی و بزم
حَمَيْتَ الْعَلِيلَ بِمَا نَاصِرِ	حَمَيْتَ الْعَلِيلَ بِمَا نَاصِرِ
حمایت کردی بزمی بزمی و بزم	حمایت کردی بزمی بزمی و بزم
بِضْرَبِ الْبُورِ عَلَى الْغَادِرِ	بِضْرَبِ الْبُورِ عَلَى الْغَادِرِ
بزمی چون بزمی بزمی و بزم	بزمی چون بزمی بزمی و بزم

بزم

از کبریا
میزان
حق

عَبُونُ حَبِيْبِكَ فَرَّتْ يَمِيْنُ

چشم برده دستانت و تن برده کمر

وَأَبْقَطْتَ أَجْنَافَهُمْ مِنْ كَرِي

چو بر کفخی تو خواب چشمانی عدو

أَبَا حَامِيًّا بِحَرِيْمِ الْإِلَهِ

ایا که حامی تویی از حرم کسبه

فَمَا لِي سَبِيلُ إِلَى شُكْرِكَ

چویت مارا روی بسوی شکر تو باد

وَكَيْفَ الْغِيَاثُ بِشُكْرِ الْإِلَهِ

چنان تو انم نزد شکر چنان منی

نَجَلَّ وَفَاءُكَ كُلُّ الْوَرَى

شایب کن در وجود ذاک کل الوجوه

فَطَعْتَ مِنَ الرُّؤُوسِ مِنْ دَائِرِ

چو رویی و من شد از تو قرین فضا

وَأَفْجَعْتَ عَيْنًا مِنَ الشَّاهِرِ

بخواهت راجعت شدی دو چشم بر بار

وَبَاوَا إِثْرًا مِنْ بِلَاوَا إِثْرِ

و با که تو خواخواید انکه خوش بها

سِوَى الْخَجْرِ عَفْوًا عَنِ الْفَاصِرِ

بغیر عجز و نیاز تو عفو کن از عطا

بِهِ تَفَوُّتِي فَوَيْ التَّشَاكِيرِ

که من تمام الوجوه به تقوی القوی

لِيُظْهِرَ غَيْرَآءَ مِنْ فَاجِرِ

پاک کن خاک را از لوث شرک و ثقا

فَأَسْلَمَ لِمُنْظَرِكَ التُّرُودَا

منظر را از ایشا که جانشان برست

وَأَحْلَ مِنْبَتَ ذِي مُنْبَتِ

مرگ مرا ویرداد که در دلم از تو است

مَنْ نَشَرُ لِلْهَدَى رَابَةَ

ای ز تو کن در مکان در چه زمان در جلا

مَنْ تَشَهَّرَنَ ذَا الْفَقَارِ الَّذِي

کی بگشی ذوالفقار کسی خان صد سلا

بِأَشْرَافِ طَلْعِكَ الزَّاهِرِ

شادی و بهجت بخشن ز طلعت جلال

لِلْعَبِيلِ مَقْدَمِكَ الظَّالِمِ

بر سر ز منم بانی تو پس گشت جان

لَهَا لَبَسٌ غَيْرُكَ مِنْ نَاشِرِ

خود بغیر از من چنان را بست برید

لَهُ لَبَسٌ غَيْرُكَ مِنْ شَاهِرِ

حق بگنی آشکار تو یا امام الهی

ختم فضیلت شکر بنیادین و غای شایسته
خدا الله ملک مدی سلطان

لِعَدْلِهِ فِي الْوَرَى ظَهْرِ

که صیت عدلش گرفت جود بر سر

أَبَانُ الْحَسَنِ أَنْصَرَنَ أَحْمَدَا

ایلا تو یابن الحسن شاه ایار شو

در کبریا

مَلِكًا لِدَوْلِهِ شَيْعَةً
وَلِلَّذِينَ حُصِّنَا مِنَ الظَّالِمِينَ

شند شیعیان دولت خود جهان
پناه اسلامیان از حملات عدا
لُوا غَيْرِهِ اَرْفَعُ وَلَا يُفْنِي

لوا و بخش فراز چراغ عمر شرف
روزان خصمش ببرد و حسب لهذا

اوست فرازنده ریت سائش
اوست فروزنده شعده سندا

صورت یابی و بی مثل و بی انتها
بست الهی اوی حد و بی انتها

هر که جلالتش شنید گفت کمال
هر که جمالش بدید تبارکش شد ندا

ز سایه لطف وی گشته همایون بها
ز سایه لطف وی گشته همایون بها

خلعت شایسته است ببالای او
بقا است بیکس ذکر نیاید رسا

ز قیام اجلال او ملک جم باید
زین اقبال او مملکت جم بجا

شربت احمدی یافته از وی فروغ
به تخت تاج کین یافته از او سنا

چو بگردت عیسی در او خود با حق
در همانا عیسی بدین دعا گفت

بخت تو پابنده باد با سپهر
بخش تو پوسیده باد تا که جهان را

شرکت و اقبال تو باد بقوس
و ترس ز دلش نصیب بر که زایش منی

فرین حسن تو خلق ز برنا و پر
عزیز انعام تو باد غنی و کدا

بیاید می زوال ترا جمال
بماند بی لایزال ترا ذال و ندی

بخت تو باد احوال تا که بود دهر
بزی تخت کین تا که بکیمیا

هر که بکین تو خواست تماره جانش ملا
هر که بمر تو ریت همیشه کامش ردا

هر که بمر تو ریت همیشه کامش ردا
هر که بمر تو ریت همیشه کامش ردا

هر که بمر تو ریت همیشه کامش ردا
هر که بمر تو ریت همیشه کامش ردا

هر که بمر تو ریت همیشه کامش ردا
هر که بمر تو ریت همیشه کامش ردا

2007

371